

Motion till riksdagen 2006/07:U213

av **Ingvar Svensson (kd)**

Sverige och slavhandeln

Förslag till riksdagsbeslut

Riksdagen tillkännager för regeringen vad i motionen anförs om ett erkännande av Sveriges inblandning i slavhandeln.

Motivering

Handeln med av svarta slavar – främst över Atlanten – innebar en enorm folkomflyttning av stor tragisk omfattning. Den påbörjades tidigt av Portugal och Spanien med Storbritannien som efterföljare. Även Holland och Frankrike ägnade sig åt denna hantering. Att Sverige också varit inblandat i denna fruktansvärda människohandel är mindre väl känt. Det är dags att erkänna och klargöra Sveriges roll i sammanhanget.

Den första slavhandelsexpeditionen till Afrika genomförs år 1646. Tre år senare får Svenska Afrikanska Kompaniet sina privilegier av drottning Kristina. 1850 sluter Sverige och Svenska Afrikanska Kompaniet ett avtal med kungen av Fetu i Ghana om att upplåta Cabo Corso som svensk koloni. Här bedriver kompaniet slavhandel och exporterar slavar både till Västindien och till de portugisiska plantagerna i Sao Tome. Tretton år senare drivs svenskarna ut från Cabo Corso, men sedermera fortsätter slavhandeln främst under brittisk flagg.

Den västindiska ön Saint-Barthélemy förvärvas 1784 av Sverige. 281 slavar hölls då på ön. 1812 är antalet uppe i nära 2 500. Ett par år efter förvärvandet bildas Svenska Västindiska Kompaniet. Svenske kungen är delägare. Kompaniet har rätt att bedriva slavhandel på afrikanska kusten. Ön blir under en tid en knutpunkt för slavhandel. 1824 ingås en trakta mellan Sverige och Storbritannien om åtgärder mot slavhandelns upphörande, men på den västindiska ön förekommer sådan in på 1830-talet. Sveriges riksdag antar 1830 en lag mot slavhandel, även om det finns undantagsregler i lagen. Först 1847

Fel! Okänt namn på

avskaffar Sverige slaveriet och de sista slavarna på den västindiska ön friköps.

Det är betydelsefullt att Sverige nu gör upp med sitt fläckade förflutna inom detta område. Faktum är att väldigt lite gjorts – för att inte säga inget – för att klargöra att Sverige varit iblandat i och medansvarigt för denna kränkande och ovärdiga människohandel. Regeringen bör ta initiativ till att klargöra och erkänna dessa förhållanden.

Stockholm den 27 oktober 2006

Ingvar Svensson (kd)